EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 25.9.2013
COM(2013) 656 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om eventuella nya märkningskrav för textilprodukter och om en undersökning av allergiframkallande ämnen i textilprodukter

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om eventuella nya märkningskrav för textilprodukter och om en undersökning av allergiframkallande ämnen i textilprodukter

1. INLEDNING

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1007/2011 av den 27 september 2011 om benämningar på textilfibrer och därtill hörande etikettering och märkning av fibersammansättningen i textilprodukter[1] (nedan kallad *textilförordningen* eller *förordningen*) är EU:s enda sektorsspecifika lagstiftning om textilprodukter[2]. Där anges villkor och regler för etikettering och märkning av textilprodukter och regler om namn på textilfibrer. Den är tillämplig på alla produkter som innehåller minst 80 viktprocent textilfibrer, inklusive obearbetade, halvbearbetade, bearbetade, halvförädlade, förädlade, halvkonfektionerade eller konfektionerade produkter.

Enligt artikel 24 i textilförordningen ska kommissionen senast den 30 september 2013 till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport, vid behov tillsammans med lagförslag, ”om eventuella nya märkningskrav som ska införas på unionsnivå i syfte att ge konsumenterna tillförlitlig, relevant, begriplig och jämförbar information om textilprodukternas egenskaper”. De frågor som tas upp är bl.a. ett system för ursprungsmärkning, ett enhetligt system för märkning med skötselråd, ett EU-omfattande enhetligt storleksmärkningssystem, angivelse av allergiframkallande ämnen, elektronisk märkning och annan ny teknik, språkneutrala symboler och koder för textilfibrer. Eftersom det i artikel 12 i textilförordningen sägs att förekomsten av icke-textila delar av animaliskt ursprung i textilprodukter ska anges, granskades även en eventuell märkning eller etikettering av läderprodukter. Kommissionen har också enligt artikel 25 i förordningen i uppgift att undersöka om det finns ett orsakssamband mellan allergiska reaktioner och de kemiska ämnen eller blandningar som används i textilprodukter och vid behov lägga fram lagstiftningsförslag.

Den här rapporten har upprättats på grundval av undersökningar som genomförts för kommissionens räkning. I undersökningarna granskades olika system för märkning av textil- och läderprodukter liksom orsakssambandet mellan allergier och kemikalier i färdiga textilprodukter. Undersökningarnas resultat har diskuterats med experter från medlemsstaterna, näringslivet och andra berörda parter bl.a. i expertgruppen för textilnamn och märkning[3]. Undersökningen om märkning av textilprodukter byggde bl.a. på resultaten av en undersökning som genomfördes 2010 på uppdrag av Europaparlamentets generaldirektorat för EU-intern politik[4]. Den här rapporten beaktar också befintliga europeiska och internationella standarder och de små och medelstora företagens särskilda behov. Kapitel 2 innehåller en översikt över tekoindustrin, kapitel 3 en sammanfattning av möjliga nya

---

1 EUT L 272, 18.10.2011, s. 1, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2011:272:0001:0064:SV:PDF

2 Textilförordningen ersatte direktiven 73/44/EG, 96/73/EG och 2008/121/EG med verkan från den 8 maj 2012. Övergångsperioden för textilprodukter som överensstämmer med direktiv 2008/121/EG och som släppts ut på marknaden före förordningens ikraftträdande löper ut den 9 november 2014.

3 Protokoll från sammanträdena i expertgruppen för textilnamn och märkning finns på http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/documents/index_en.htm

4 Europaparlamentets undersökning av märkning av textilprodukter finns på http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201108/20110825ATT25276/20110825ATT25276EN.pdf

märkningskrav (artikel 24), kapitel 4 de viktigaste resultaten av undersökningen av kemikalier och kapitel 5 slutsatserna.

2. TEKOINDUSTRIN I EU

Den designbaserade konsumentvaruindustrin i EU består av en mängd branscher, bl.a. textil- och konfektionsindustri (tekoindustri), läder och skodon, fritid (idrott, spel och leksaker), smycken och heminredning. Dessa branscher omfattar över en halv miljon företag som är verksamma längs hela värdekedjan (t.ex. design, produktutveckling, tillverkning, distribution och detaljhandel). Sammantaget har de en total årsomsättning på omkring 500 miljarder euro och står för ungefär 5 miljoner arbetstillfällen i EU.

Den europeiska tekoindustrin är en mycket diversifierad[5] näringsgren som är innovations- och kreationsdriven och kännetecknas av många småföretag: företagen hade 2009 i medeltal 10 anställda, en minskning från 18 anställda i början av årtiondet. Sektorn bestod 2011 av mer än 185 000 företag med 1,7 miljoner anställda i Europa och en total omsättning på 152 miljarder euro[6]. Ställda inför en intensiv konkurrens på världsmarknaden satsar de europeiska företagen alltmer på forskning, utveckling och innovation för att bevara och stärka sin långsiktiga konkurrensförmåga. Efter över 15 års genomgripande strukturomvandlingar står i dag specialiserade produkter med högt förädlingsvärde för en stor del av sektorns verksamhet. Stora satsningar på forskning, utveckling och innovation har stärkt textilföretagens kunskapsinnehåll och långsiktighet, särskilt i de företag som tillhandahåller kundanpassade lösningar för nya tillämpningar och tjänster på krävande områden som hälso- och sjukvård, väg- och vattenbyggnad, bilindustri och flyg- och rymdindustri.

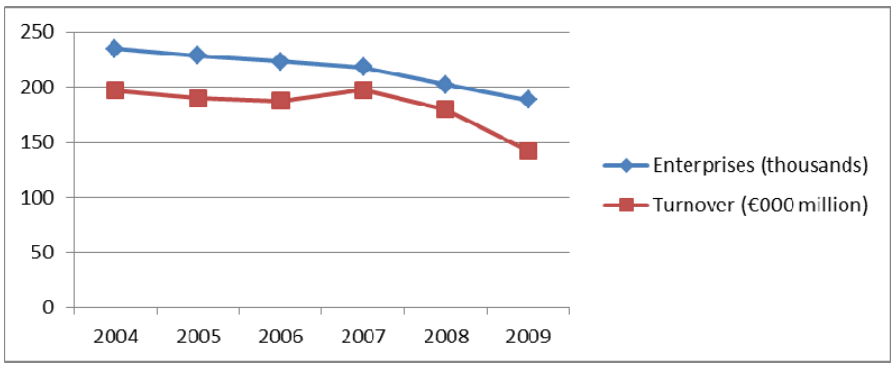
De senaste 15 åren har tekoindustrin förbättrat sin energieffektivitet med omkring 35 %, både räknat per producerad enhet och i förhållande till förädlingsvärdet, vilket är betydligt mer än genomsnittet för tillverkningsindustrin som helhet. Till tekoindustrin hör gångkläder, heminredningstextilier och tekniska textilier, som vardera står för ungefär en tredjedel av industrins totala omsättning och inkomster. I EU håller dock balansen på att tippa över till förmån för tekniska textilier[7], det segment där EU har en komparativ konkurrensfördel över sina handelspartner. Tekoindustrin som helhet står för 3 % av förädlingsvärdet och 6 % av sysselsättningen i tillverkningsindustrin. Industrins observerade arbetsproduktivitet ökade från omkring 40 % till 46 % under åren 2004–2009. Investeringsnivån i förhållande till förädlingsvärdet låg konstant på omkring 11 % under samma tid.

---

5 Här ingår ett brett spektrum av verksamheter, bl.a. produktion av konstfibrer, spinning (antingen i anslutning till primär bearbetning av fibrer eller integrerat med tygtillverkning), vävning (ofta integrerat med färgning och färdigställning) och stickning samt färdigställning (inklusive färgning, tryckning, ytbeläggning och laminering).

6 Källa: Eurostat.

7 Inom tekniska textilier finns omkring 15 000 företag med 300 000 anställda. Viktiga avnämare är bl.a. jord-, skogs- och vattenbruk, bygg- och anläggningssektorn, komponenter till kläder och skodon, geotextilier och tekniskt bruk, möbelkomponenter och golvbeläggningar, filtrering och produkter för industriellt bruk, hygien- och hälsovårdsprodukter, transportutrustning, miljöskydd, förpackning och lagring, skyddsutrustning samt idrotts- och fritidsprodukter.

Figur 1 – Tekoindustrin, antal företag (tusental) och omsättning (miljarder euro) (2004-2009)
Källa: Eurostat

Efter en femårig nedgång förefaller tekoindustrin ha återhämtat sig något från finanskrisen, men tendensen behöver bekräftas med uppgifter för 2012. De viktigaste faktorerna som påverkar tekoindustrins konkurrenskraft är desamma som i andra sektorer. Särskilt har tillgång till finansiering avgörande betydelse för investeringar i modernare produktionsanläggningar och nya produkter med högre designinnehåll avsedda för befintliga eller nya marknader. Kompetensbrist är en annan viktig fråga, inte bara i tekoindustrin utan i hela tillverkningsindustrin. Vissa frågor, t.ex. immaterialrätt och intrång i immateriella rättigheter, kräver lösningar som är mer specialanpassade till tekoindustrin. Som en del av vägen framåt satsar företagen på teknisk innovation och andra former av innovation, utvecklar sitt designinnehåll, sina varumärken och sina kvalitetsprodukter och exporterar för att kompensera för den låga efterfrågan i EU. Industrin blir alltmer konkurrensduglig.

3. NULÄGE OCH SANNOLIK UTVECKLING INOM MÄRKNING

I detta kapitel redovisas nuläget i fråga om märkning av textilprodukter och behovet av nya krav, bl.a. om det är önskvärt och genomförbart att harmonisera märkningen av textil- och läderprodukter.

Enligt textilförordningen ska textilprodukter som är tillgängliga på marknaden i EU ha en märkning eller etikett som visar fibersammansättningen med hjälp av fibernamnen i bilaga I till förordningen. Fibernamnen och fibrernas andel i viktprocent ska anges i fallande ordning. Märkningskraven för fibersammansättning gäller för textilprodukter och textilkomponenter som innehåller minst 80 viktprocent textilfibrer. Förordningen reglerar inte några andra aspekter av märkning och etikettering. Märkningskraven gäller inte läderprodukter[8], utom skodon, som omfattas av skodirektivet 94/11/EG[9]. Vissa kategorier av textilprodukter, t.ex. mattor, golvbeläggningar och heminredningsprodukter, omfattas även av förordning (EU) nr 305/2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter[10].

Behovet av nya märkningskrav bedöms utifrån undersökningar som genomförts på uppdrag av kommissionen och kontrollerats och kompletterats med omfattande diskussioner[11] med ett brett urval av berörda parter. Eftersom undersökningarna om eventuell harmonisering av märkningen är genomförbarhetsstudier som är avsedda att tjäna som underlag till konsekvensbedömningar, är alternativen fler och mindre insnävade än vad de skulle ha varit i

8 Produkter som består av mindre än 80 viktprocent textilfibrer omfattas inte av textilförordningen eller märkningskraven i den, t.ex. produkter som består av 79 viktprocent läder.

9 EGT L 100, 19.4.1994, s. 37, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:1994L0011:20070101:SV:PDF

10 EUT L 88, 4.4.2011, s. 5 , http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2011:088:0005:0043:SV:PDF

11 Sammanträden (fotnot 3) och konsumentenkäten (fotnot 14).

en formell konsekvensbedömning. Undersökningarna ger dock en god bild av konsekvenserna och nyttan med de eventuella nya kraven. Med de olika exemplen gick det att bedöma om det behövdes någon ytterligare, mer underbyggd bedömning av kostnader och nytta.

Eftersom eventuella konsumentinriktade märkningskrav[12] enligt artikel 24 i textilförordningen bör dryftas i samråd med berörda parter, omfattade undersökningen av textilmärkning[13] en konsumentenkät och intervjuer med berörda parter[14]. Följande märknings- och etiketteringsalterantiv bedömdes:

a) Ursprungsmärkning

Ursprungsmärkning är av intresse för konsumenterna. Det är för närvarande inte på sin plats att närmare diskutera lämpligheten av att införa ett system för ursprungsmärkning i textilförordningen, eftersom kommissionen nyligen antagit ett förslag till förordning om konsumentprodukters säkerhet[15]. Kommissionen föreslår där att ett EU-omfattande system införs för alla sektorer, där bl.a. ursprungsland och andra spårbarhetsaspekter ingår. Förslaget har välkomnats av ett stort antal berörda parter, bl.a. i textilsektorn.

b) Skötselråd

Konsumenterna prioriterar skötselråden högst. De är i allmänhet förtrogna med och förstår det nuvarande märkningssystem som näringslivet infört. Detta frivilliga, internationellt väletablerade system ägs och kontrolleras av de berörda parterna och ligger till grund för standarden EN ISO 3758:2012 (Textil – Symboler för skötselmärkning) och andra system (t.ex. i USA). Den förväntade nyttan med ett obligatoriskt upplägg (lagstiftning) är begränsad, och kan kanske, beroende på företagens förmåga att absorbera kostnaderna, inte uppväga konsekvenserna av att kostnaderna sannolikt kommer att överföras till slutkunderna. Den nuvarande systemets funktion bör förbättras, företrädesvis för att bättre tillgodose konsumenternas behov med t.ex. nya symboler och eventuellt med informationskampanjer (t.ex. om tvätt vid låg temperatur), något som näringslivet gör redan nu.

c) Storleksmärkning

Att hitta rätt storlek är något som konsumenterna anser är viktigt. De är förtrogna med olika befintliga frivilliga system, och företag och offentliga organ erbjuder omräkningstabeller. Trots svårigheterna har europeiska och internationella (ISO) standarder utarbetats, t.ex. standarden EN 13402, med koder för storlekar. Endast begränsad nytta torde uppstå genom ett obligatoriskt system jämfört med ett enhetligt EU-omfattande standardbaserat system. Man bör satsa på att fortsätta med och komplettera den pågående standardiseringen. Där så är lämpligt kan berörda parter och myndigheter hjälpa till att lösa problem och bygga upp större stöd för ett system som bygger på standarder.

d) Angivelse av allergiframkallande ämnen

Förekomst av allergiframkallande ämnen i färdiga textilprodukter och riskerna med dem är en betydelsefull fråga för många konsumenter. Några frivilliga system för certifiering och märkning av kemikaliehalter finns redan, och informerar konsumenterna om förekomsten

---

12 Artikel 24.1: ”i syfte att ge konsumenterna tillförlitlig, relevant, begriplig och jämförbar information om textilprodukternas egenskaper”.

13 Undersökningen om textilmärkning finns på http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/files/studies/study-report-labelling-textile_en.pdf

14 Som nämns i undersökningen om textilmärkning utfördes en konsumentenkät i sju EU-länder, med över 3500 intervjuade.

15 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om konsumentprodukters säkerhet och om upphävande av rådets direktiv 87/357/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG, COM(2013) 78 final, 13.2.2013.

(eller i vissa produkter avsaknaden) av sådana ämnen. Vilka koncentrationer som kan ge upphov till allergiska reaktioner har dock inte fastställts för alla ämnen som kan förekomma i textilprodukter. Vetenskapligt tillförlitliga epidemiologiska uppgifter bör inhämtas. Det råder också osäkerhet om bl.a. orsakssambandet mellan textilprodukter och allergier i befolkningen, konsumenternas exponering och variationen i dossvaret vid allergiska reaktioner hos olika individer samt vilka ämnen som finns kvar i de färdiga textilprodukterna. För närvarande är sådan osäkerhet ett hinder för att förse konsumenterna med korrekt, relevant och jämförbar information om de faktiska riskerna med kemikalier i textilprodukter. För att sådan information ska få avsedd verkan måste den vara begriplig och meningsfull för alla konsumenter. Tillförlitligare, verifierbar information krävs också för att visa att produkterna följer reglerna, för marknadstillsyn och för tillslag på marknaden. Den befintliga övergripande lagstiftningen, särskilt förordning (EG) nr 1907/2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach)[16] och förordning (EG) nr 1272/2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (CLP-förordningen)[17], och annan lagstiftning (om bl.a. kosmetika och bekämpningsmedel) kan vara en lösning på problemet med risker med vissa ämnen i textilprodukter.

e) Elektronisk märkning och annan ny teknik samt språkneutrala symboler och koder för fibrer

Flera nyskapande tekniklösningar för informationshantering, t.ex. tvådimensionella koder och radiofrekvent identifiering (RFID), finns nu kommersiellt tillgängliga och används för bl.a. livsmedel och textilprodukter. De stora detaljhandelsföretagens experiment inom exempelvis lager- och orderhantering och kundkontakter ger intressanta resultat. Det krävs dock lösningar som är kostnadseffektivare och billigare för att små och medelstora företag ska ta till sig dem. Konsumentnyttan med ett obligatoriskt upplägg (lagstiftning) förefaller begränsad och kostnaderna är fortfarande för höga. De enskilda företagen bör ha möjlighet att välja mellan olika konkurrerande system.

f) Andra former av märkning och äkthetsmärkning av läder

Kommissionen har också granskat andra former av märkning som inte uttryckligen nämns i artikel 24 i förordningen, särskilt organisk märkning, miljömärkning, social märkning, brandfarlighetsmärkning och äkthetsmärkning. Det visade sig att konsumenterna kände till de olika befintliga standarderna och internationella, nationella och europeiska system såsom organisk märkning (privat system), miljömärkning (EU:s miljömärke, svanenmärkning, den tyska Blå ängeln m.m.) och social märkning (standarden ISO 26000). Flera miljömärkningar kräver redan nu begränsningar i användningen av farliga, miljöskadliga eller allergiframkallande ämnen. Konsumenternas intresse för liknande EU-omfattande märkningar enligt textilförordningen var därför lågt. Däremot visade en undersökning av konsumenternas och tillverkarnas uppfattningar om lädermärkning[18] att det anses vara till nytta att införa äkthetsmärkning av läder. Kommissionen har därför nyligen inlett en konsekvensbedömning för att kartlägga kostnad och nytta med olika alternativ, däribland lagstiftning, inom äkthetsmärkning av läder. På grundval av konsekvensbedömningen kommer sedan kommissionen att avgöra om några åtgärder på EU-nivå bör vidtas.

---

16 EUT L 396, 30.12.2006, s. 1, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2006:396:0001:0849:SV:PDF

17 EUT L 353, 31.12.2008, s. 1, http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:353:0001:1355:SV:PDF

18 Undersökningen om märkning av läder finns på http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/leather/files/study-report-labelling-leather_en.pdf

4. UNDERSÖKNING AV ALLERGIFRAMKALLANDE ÄMNEN

Enligt artikel 25 i textilförordningen ska kommissionen undersöka orsakssambandet mellan allergier och kemiska ämnen och blandningar som används i textilprodukter, och på grundval av undersökningen[19] vid behov föreslå lagstiftning i anslutning till befintlig lagstiftning. I enlighet med artikeln beaktades i undersökningen medlemsstaternas undersökningar, och tonvikten låg på kemiska ämnen i färdiga textilprodukter, inte i fibrer eller tyg. Arbetsmiljö eller riskbedömningar av kemikalier ingick inte heller. På grundval av undersökningen nämns i detta kapitel några alternativ för att ta itu med allergiframkallande ämnen i textilindustrin.

Merparten textilprodukter kan betraktas som säkra[20], även om sensibiliserade personer kan utveckla allergiska reaktioner mot textilfibrer, t.ex. rent ylle, eller mot vissa kemiska ämnen eller blandningar som används vid tillverkningen av textilprodukter. Omkring 1–2 % av all kontaktallergi uppges bero på textilier[21] (den fjärde vanligaste orsaken efter kosmetika[22], metallaccessoarer och läkemedel). Ungefär två tredjedelar av de textilrelaterade fallen av allergi beror på dispersionsfärgämnen, varav några kan orsaka allergisk kontaktdermatit hos sensibiliserade personer. Det vetenskapliga kunskapsläget tyder på att vissa hartser för slutbehandling av textilier kan avge ämnen som orsakar allergisk kontaktdermatit hos sensibiliserade personer. Många tillsatser och hjälpämnen i textilier orsakar i enstaka fall sensibilisering, men reaktivfärgämnen har ingen sådan potential. Det finns även ämnen som på grund av sina inneboende egenskaper klassificeras som hudsensibiliserande eller hudirriterande, och de kan finnas kvar i färdiga textilprodukter.

Det går inte än att dra några allmänna slutsatser om det finns ett orsakssamband mellan allergiska reaktioner och kemiska ämnen som används och finns kvar i färdiga textilprodukter. Osäkerhet kvarstår kring hur mycket hudsensibiliserande eller hudirriterande ämnen som faktiskt avges och vilka tröskelhalterna är i färdiga textilprodukter, något som gör det svårt att förmedla korrekt och relevant riskinformation till konsumenterna. Dessutom krävs en riskbedömning för att avgöra om de ämnena utgör en oacceptabel risk som kräver åtgärder enligt begränsningsförfarandet i Reach. Det är ont om vetenskapligt kontrollerade epidemiologiska uppgifter[23] och när de finns är de inte aktuella.

Det stora flertalet ämnen som används i textiltillverkningen och som förekommer i färdiga textilprodukter är varken hudsensibiliserande eller hudirriterande[24]. Det finns potentiellt skadliga ämnen[25] vars användning är begränsad eller förbjuden enligt befintlig EU-lagstiftning (t.ex. Reach, kosmetikaförordningen, rengöringsmedelsförordningarna och EU:s miljömärke). När det gäller ämnen som inger mycket stora betänkligheter tog kommissionen i slutet av 2012 i samarbete med Europeiska kemikaliemyndigheten och medlemsstaterna fram

---

19 Undersökning om orsakssambandet mellan allergiska reaktioner och kemiska ämnen eller blandningar som används i textilier http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/files/studies/study-allergic-reactions-textile_en.pdf

20 Under 2012 rörde det stora flertalet anmälningar i Rapex av textilprodukter och kläder riskerna med användning av remsor, inte kemiska ämnen.

21 BfR Information nr 018/2007 http://www.bfr.bund.de/cm/349/introduction_to_the_problems_surrounding_garment_textiles.pdf

22 Uppskattningsvis är frekvensen av kontaktallergi mot doftingredienser hos allmänheten i Europa 1–3 %. Vetenskapliga kommittén för konsumentsäkerhet, yttrande om allergiframkallande doftämnen i kosmetiska produkter, s. 7. Yttrandet SCCS/1459/11 finns på http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_102.pdf

23 Uppgifter från dosreaktionsexperiment på människa är mycket begränsade i flera avseenden. Yttrandet SCCS/1459/11 om allergiframkallande doftämnen i kosmetiska produkter, s. 8.

24 Omkring 70 allergiframkallande ämnen har kartlagts. Kemikalieinspektionens rapport nr 3/13 http://www.kemi.se/Documents/Publikationer/Trycksaker/Rapporter/Rapport-3-13-textiles.pdf

25 Potentiellt skadliga ämnen är bl.a. cancerframkallande, mutagena och reproduktionstoxiska (CMR-ämnen), långlivade, bioackumulerande och giftiga (PBT-ämnen) eller endokrinstörande ämnen.

en färdplan för ämnen som inger mycket stora betänkligheter[26] för att kartlägga ämnen av betydelse för EU och få med dem på kandidatlistan för godkännande enligt Reachförordningen senast 2020. Färdplanen omfattar en inledande sållning för att nedprioritera ämnen som t.ex. inte produceras eller används i EU, följt av en riskbedömning för att utpeka det lämpligaste sättet att hantera riskerna med de ämnen som förekommer i EU. Eventuellt utmynnar bedömningen i ytterligare åtgärder, enligt Reach eller på annat sätt. All lagreglering måste bygga på tillförlitlig, kontrollerbar och lättfattlig information om den ska ge önskad nytta för konsumenter och företag, och den måste underlätta efterlevnad, tillämpning och marknadstillsyn.

Det som händer härnäst är antagligen främjande av forskning kring alternativa icke-allergiframkallande ämnen, exponering och riskbedömningar, mer forskning om oklarheterna kring ämnen som kan avges av färdiga textilprodukter samt halt- och gränsvärden för skydd mot allergier. Arbetet med färdplanen kan också ingå som en del av uppföljningen av undersökningen om sambandet mellan allergiska reaktioner och kemikalier i textilprodukter. Arbetet med färdplanen kommer bl.a. att omfatta inrättandet av en särskilt samordningsgrupp som ska granska sensibiliserande ämnen och kartlägga vilka av dem som kan inge mycket stora betänkligheter. Gruppen kan granska den förteckning över ämnen i textilprodukter som upprättats under undersökningen enligt artikel 25 och eventuellt ta med dem i senare prioriteringar och riskbedömningar.

5. SLUTSATSER

De undersökningar som genomförts på uppdrag av kommissionen och samråden med ett brett urval av berörda parter har visat att det ligger i konsumenternas intresse att ta initiativ i fråga om nya märkningskrav för textilprodukter.

På grundval av genomförda utvärderingar finner dock kommissionen att bl.a. följande märkningskrav inte behöver tas upp i textilförordningen eftersom de redan finns eller håller på att utarbetas inom annan lagstiftning eller på andra sätt: i) märkning av skötselråd och storlek, som hanteras genom frivilliga system och standarder, ii) standardisering, som fortskrider mot ett enhetligt system för beteckningar och koder för storlekar i EU och internationellt, iii) märkning av ursprungsland, som tas upp i kommissionens förslag till förordning om konsumentprodukters säkerhet och som i artikel 7 innehåller generella bestämmelser om ursprungsland och andra spårbarhetsaspekter.

När det gäller märkning av allergiframkallande ämnen i textiltillverkningen finner kommissionen att det är viktigt att fortsätta satsningarna på forskning och utveckling av alternativa, icke-allergiframkallande ämnen. Även om det redan finns några frivilliga märkningssystem för att informera konsumenterna om förekomsten av farliga (bl.a. allergiframkallande) ämnen i textilprodukter bör man ytterligare undersöka märkningssystem och andra sätt att förmedla information om allergiframkallande ämnen. Det bör även undersökas om det behövs mer åtgärder för att ta itu med förekomsten av ämnen (särskilt sensibiliserande ämnen) i färdiga textilprodukter som kan avge sådana ämnen, och eventuellt hanteras enligt gällande EU-lagstiftning om kemikalier som Reachförordningen. Hänsyn kommer också att tas till andra processer, t.ex. den pågående översynen av kriterierna för textilprodukter enligt EU:s miljömärke.

[26] I färdplanen för ämnen som inger mycket stora betänkligheter fastställs processen för att kartlägga och bedöma flera kategorier av sådana ämnen, däribland sensibiliserande ämnen. (http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/13/st05/st05867.en13.pdf)